

Troost,

Troost, is als een hand op je schouder, ik voel die troost.

Barbara, is het jouw hand die me troosten wil?

Konden we samen nog maar eens wat praten. Ik zeg wel veel tegen je, maar helaas laat je het langs jouw kant, ijselijk stil.

Hoe moet ik omgaan met de rouw,

en hoe krijg ik eens wat rust in mijn gedachten?

*Hoe kan ik ervoor zorgen, dat onze mooie herinneringen,
de pijn en het verlies kunnen verzachten.*

Begrijp me goed. Ik vind je al mijn verdriet echt waard.

Maar het maakt gewoon allemaal geen sense,

Jij verdient dit helemaal niet,

je was echt een heel mooi mens.

*De mooie herinneringen, je mooie lach,
je harmonische karakter, maar ook de pijn.
Er had aan ons geluk gewoon geen einde mogen komen.
Maar ja, het heeft zo moeten zijn.*

*Toch, als ik kon kiezen,
zou ik het allemaal zo weer over doen.
Want dan kon ik je nog 1 keer knuffelen,
je door je haar strelen, een allerlaatste zoen.*

*De realiteit leert me, dat ik door moet gaan.
Maar dan nu zonder jou.
Een leven zonder Barabara, het is een feit,
ook al ik het graag anders willen zou.*

*Maar ik beloof je meisje, ik zal ervoor vechten,
en ik hou me groot.*

Ook al mis ik je nog, als de dag van gister.

Ook al ben je nu al, 1 jaar dood.

*In mijn hart zal altijd een stukje van jou bestaan,
en dat plekje is er alleen voor jou.*

*Dat idee troost me, dat ik daarmee
jou ook een beetje in leven hou.*

Erik Dýselýnck